

ΑΓΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΣΙΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΗ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ, 1895.

ΑΡΙΘ. 213

Συνδρ. έτης εν Ελλάδα Δρ. 1: » » » Έξωτερικῶ 2.

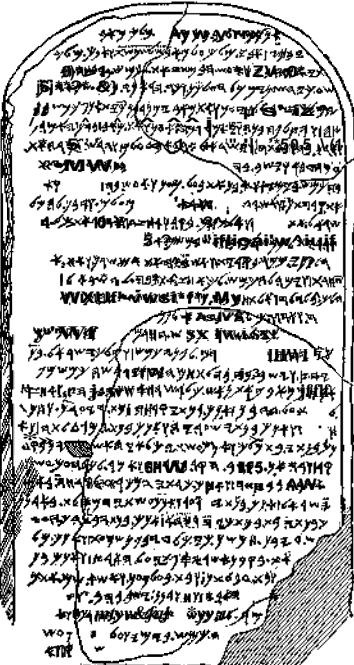
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ Έν δδφ Σταδίου αριθ. 39.

Είς οὐδένα, πλην τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Έφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

Ο ΛΙΘΟΣ ΤΗΣ ΡΟΣΕΤΤΗΣ.

Ἡ ἐνώπιόν σας εἰκὼν παριστᾷ ἀρχαίαν στήλην ἀνακαλυφθεῖσαν εἰς τὴν Αἴγυπτον τῷ 1790, ἣτις φέρει τρεῖς ἐπιγραφάς, τὴν ἀνωτέραν εἰς ἱερογλυφικά, τὴν μεσαίαν εἰς τὴν ἐγγχώριον ἢ δημῶδη γλῶσσαν τῆς Αἴγυπτου καὶ τὴν κατωτέραν εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν· εἶναι δὲ αἱ δύο πρῶται μεταφράσεις τῆς Ἑλληνικῆς, ἣτις εἶναι ψήφισμα τῶν ἱερέων τῆς Μέμφιδος, εἰς τιμὴν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς διὰ τὴν νίκην του κατὰ τῶν Αἰτωλῶν ἀνταρτῶν, ἣτις συνέβη τῷ 195 π. Χ.

Πρὶν ἀνακαλυφθῆ ὁ λίθος οὗτος οἱ ἀρχαιολόγοι οἱ ἑποιοὶ καταγίνοντο ἰδίως εἰς τὰς ἀρχαιότητες τῆς Αἴγυπτου, δὲν εἶχαν κατορθῶσαι νὰ ἐξηγήσουν τὰς πολλὰς ἐπιγραφάς, τὰς ὁποίας ἀπῆλθον, διότι ἦσαν γραμμῆναι ὄχι εἰς ψηφία ἀλλ' εἰς ἱερογλυφικά, τὰ ὁποία δὲν ἐγνώριζε κανεὶς. Ὅτε ὁμως ἀνεκαλύφθησαν αἱ τρεῖς αὐταὶ ἐπιγραφαὶ ἐφανῆ πιθανόν ὅτι αἱ Αἴγυπτιακαὶ ἦσαν μεταφράσεις τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ πραγματικῶς κατέρωθσαν νὰ ἀναγνώσουν πρῶτον τὰ σημεῖα,

Ὁ λίθος τῆς Ροσέττης

τὰ ὁποία ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα Πτολεμαῖος, Ἀρσινόη, καὶ Ἀλέξανδρος· κατόπιν δὲ ἀνεγνώρισαν τὰς λέξεις αἱ ὁποιαὶ σημαίνουν Βασιλεὺς, Ἰερεὺς, Αἴγυπτος, κτλ. καὶ ἐκ τούτων, κατέρωθσαν νὰ σχηματίσουν τὸ ἀλφάβητον, διὰ τοῦ ὁποίου τῶρα δύναται νὰ ἀναγνώσων πᾶσαν ἐπιγραφὴν αἴγυπτιακὴν.

Ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ὅστις κάμνει λόγον περὶ ἱερογλυφικῶν εἶναι ὁ Ἡρόδοτος· ἐξ αὐτοῦ μαθηθόμενοι εἶσι οἱ Αἰγύπτιοι ἔγραφον ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ, καὶ εἶσι εἶχον δύο εἶδη γραμμῶν, ἰεραὶ καὶ δημοτικαί. Ὁ δὲ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης λέγει ὅτι οἱ ἱερεῖς τῶν Αἴγυπτίων ἐδίδασκον τοὺς υἱοὺς των δύο εἶδη γραφῆς — τὰ ἰεραὶ γράμματα, τὰ ὁποία ἦσαν μόνον πρὸς χρῆσιν τοῦ ἱερατείου, καὶ τὰ δημῶδη, τὰ ὁποία ἦσαν διὰ τὸν λαόν.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἀφῆκαν πολλὰς ἐπιγραφάς εἰς μνημεῖα χαραγμένας, καὶ ἄλλας ἐπὶ παύρου γραμμῆνας, τὰ συγγραμματα των ὁμως δὲν ἔχουν ἄξιαν εἰμὴ ἱστορικὴν.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΡΟΑΨΕΙΣ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ.

—Οἱ Ἰάπωνες ἀγαποῦν τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα καὶ δὲν ἀφίουν τὰ παῖδα νὰ φέρουν βάρη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των μήπως ἐμποδισθῆ ἡ ἀνάπτυξις των. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δὲν τοῖς ἐπιτρέπουν νὰ μετρῶνται τὸ ἐν μὲ τὸ ἄλλο, καὶ πιστεύουν ὅτι ἐὰν ἀγόριον ἀκουμβῆσθ διπλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του δὲν θα μεγαλώσθ.

— Ἐὰν δαγκῶσθ τις τὴν γλῶσσαν του, ἐνῶ τρώγῃ, πιστεύει ὅτι κάποιος τὸν φονεῖ διὰ τὸ φαγητόν!

— Ἐὰν τις σπᾶσθ τὸν γύρον τοῦ κυπέλλου (φιλιζανίου) του ἐνώπιον ὑπαλλήλου τινὸς ὁ ὑπάλληλος πιστεύει ὅτι θὰ χάσθ τὸν μισθόν του, διότι ἡ αὐτὴ λέξις σημαίνει μισθόν καὶ χεῖλος κυπέλλου.

— Μία ἀπὸ τὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος ὀνομάζεται « μέρα τοῦ ἵππου» εἰς ταύτην οἱ Ἰάπωνες οὐδέποτε λοβονται, μήπως γένουν αἱ τρίχες των κόκκιναι ὡς τὰς τρίχας τοῦ ἵππου.

— Ὅστις τρώγῃ τὰ πρῶτα λαχανικὰ καὶ ὀπωρικὰ τῆς ἐποχῆς θὰ ζῆσθ ἑβδομήκοντα πέντε ἡμέρας περισσότερο ἀπὸ ὅτι θὰ ζῆθ ἄλλως πως.

— Ἐὰν κόψῃ τις τοὺς ὄνυχας του τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆ, θὰ φυτρώσουν ὄνυχες τῆς γάτας εἰς τὰ δάκτυλά του.

Η ΦΙΛΟΔΟΣΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ.

Κατ' επιτομήν ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ.

Εἰς μέρη τρία.

Γ'.

Τὰς ρίζας τῆς πρῆν Δαμασκηῆς ἔθεσαν μέσα εἰς ὠραιότατον ἀγγεῖον πορσελάνης, ἐνὸς μέτρου καὶ περιπλέον τὸ ὕψος, καὶ λαμπρὰ χρυσομένον. Ναί μὲν ἦτο στενὸν καὶ τὴν ἐστενοχώραι τόσον, ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ ἀναπνεύσῃ, ἀλλ' ἡ Δαμασκηῆ κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸν πῖνον δὲν τὸν ἐλογαρίαζεν ὡς τίποτε ἐμπρὸς ἰσὰ κάλλη, καὶ δευρ' ἀκόμη ἤκουσε τὸν κηπουρὸν νὰ λέγῃ σιγὰ εἰς τοὺς βοηθοὺς τοῦ ἔτι ἦτο φόβος μήπως τῆς κοστίσῃ τὴν ζωὴν τῆς, δὲν ἔδωκεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ περισσοτέρου σημασίαν παρ' ὅσην δίδει εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἱατροῦ μία κομψὴ κυρία, δευρ' αὐτὸς τῆς λέγῃ δεῖ θὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸ πολὺ σφίγγειον!

Ἐκοιμήθην λοιπὸν, ἐνῶ τῆς ἔχωναν τὰς ρίζας σφιγκτὰ εἰς τὴν ὠραίαν ἐκείνην γλάστραν, ἀφοῦ δὲ τὰς ἐσκέπασαν καλὰ μὲ χλωρὰ βρῦα ἤπλωσαν τοὺς κλώνους τῆς ἐπάνω εἰς δικτυωτὸν σαρματόπλεγμα χρυσομένον καὶ ὁπίσω αὐτῆς ἐστημένον. Πραγματικῶς δὲ ἦτο πολὺ ὠραία, καθημένη ἐκεῖ εἰς τὴν θέσιν τῆς τιμῆς, καθὼς καὶ τῆς τὸ ἔλεγε μεγάλως τις καθρέπτῃς εἰς τὸν ἀντικρυνὸν τοῖχον ἐφηρμοσμένως. Τῆς ἐφάνη δεῖ ἦτο εἰς τὸν Παραδεισον! «Ἐπὶ τέλους,» εἶπε, «μὲ ἐκτιμοῦν ὅπως πρέπει.»

Αἱ Ἀζᾶλαια περιεκύκλωναν τοὺς πόδας τῆς ὡς ἀδελικοὶ γονατισμένοι περὶ τοῦ θρόνου, αὐτὰς ὁμοῦ δὲν τὰς εἶχον ἐκβάλει ἀπὸ τὰς γλάστρας των, ἀλλ' ἀπλῶς τὰς εἶχον σκεπάσει μὲ βρῦα. Αἱ κυρίαί τῆς οἰκίας εἰσῆλθον καὶ τὴν ἐπέχρισαν μέχρις ἐβδόμου οὐρανοῦ, τὰ δὲ παιδία ἐκτύπον τὰς χεῖράς των καὶ ἀνεφώνουν διὰ τὴν εὐμορφίαν τῆς, καὶ μεγάλον τι πράσινον πτηνὸν τὴν ἐπλησίασε, τὴν ἐλοξοκύτταξε καὶ εἶπεν, «Ὁ-ραῖος παππαγάλλος! Τὶ ὠραῖος παππαγάλλος!»

«Ἀκόμη καὶ τὰ πουλιὰ μὲ λατρεύουν ἐδῶ,» εἶπε μέσα τῆς ἡ τριανταφυλλία μας, διότι δὲν ἐνόησεν δὲν ὁ παππαγάλλος ὠμίλει διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

Ὅστω λοιπὸν ἔστεικεν ὑπερήφανος ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς, καὶ θὰ ἦτο ἔτοιμος νὰ εἶπῃ μὲ τὸν ποιητὴν, «Ἄς τελειώσῃ ἀπόψε ὁ κόσμος!» Ἀλοίμονον! δὲν ἦτο ὁ κόσμος, ὅστις ἐμελλε νὰ τελειώσῃ τὴν νύκτα ἐκείνην. Ἄς σπεύσω ὁμοῦ νὰ περατώσω τὴν λυπηρὰν ταύτην ἱστορίαν.....

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τὸ μέγα δεῖπνον ἦτο ἔτοιμον, ἡ δὲ οἰκοδέσποινα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν κρατοῦσα τὴν βραχιόνα τοῦ ξένου πρίγκιπος. Καὶ τί νομιζετε, ἔκαμεν ὁ πρίγκιψ; Ὑψωσε τὸ βλέμμα

τοῦ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν τριανταφυλλίαν, χωρὶς καὶ νὰ κυττάῃ τὰς Ἀζαλάας, καὶ εἶπεν εἰς τὴν οἰκοδέσποιναν — «Τὶ ὠραίαν τριανταφυλλίαν ἔχετε ἐκεῖ! Νιφετίς, δὲν εἶναι;»

Ἡ δὲ οἰκοδέσποινα, ἥτις τὴν ἐγνώριζε τόσα ἔτη ὡς Δαμασκηῆν, ἀπεκρίθη — «Μάλιστα, εἶναι Νιφετίς.»

Ἄ! Δὲν ἤτιζαν ἡ σιγμὴ αὐτῆ ὀλοκλήρον ζωὴν! Εἰς τὴν ἀνότην μας τριανταφυλλίαν ἐφαίνετο δεῖ ἡ ἔξεν ὄλου τοὺς πόρους καὶ τὴν ἐξασθένειν τῆς. Ἡ κυρία τῆς τὴν εἶχεν ὀνομάσει Νιφετίδα, χωρὶς νὰ φειδύσῃ λέξιν περὶ τῆς ταπεινῆς τῆς καταγωγῆς. Ἐρῆχισε νὰ πιστεύῃ δεῖ εἶχε γεννηθῆ ἡ Νιφετίς.

Τὸ δεῖπνον ἦτο πολυτελὲς καὶ διήρκεσε πολὺ, οἱ προσκεκλημένοι ἀπῆστραπτον μὲ ἀδάμαντας καὶ παράσημα, ἡ τράπεζα ἦτο φορτωμένη μὲ πολυτίμητα σκευῆ χρυσᾶ καὶ σιδικά. Ἐγενον προπόσεις, ὁ δὲ ξένος πρίγκιψ ἀπαντῶν εἰς μίαν ἀπ' αὐτὰς μετεχειρίσθη εἰς τὸν λόγον τοῦ τὴν τριανταφυλλίαν ὡς εἰκόνα ἀγάπης καὶ χαρᾶς, ἀγνότητος καὶ εἰρήνης. Ἡ τριανταφυλλία ἦτο μεθυσμένη ἀπὸ ἐπαίνους καὶ ἀπὸ τὰς ἀναθυμιάσεις τοῦ οἴνου.

«Τὶ ὠραία τριανταφυλλία!» εἶλεγον ὄλοι ἐκείνη δὲ ἐσκέπτετο, «Ποῦ νὰ ἦναι τώρα ὁ κότσυφος; Ἄς ἦτο νὰ ἔδωκεν δὲ αὐτὰ διὰ μίαν σιγμὴν καὶ νὰ τὸν ἔτραγεν εὐθὺς μετὰ ταῦτα ἡ γάτα!»

Ἐπὶ τέλους ἐσηκώθη ἡ οἰκοδέσποινα μὲ τοὺς ξένους τῆς καὶ ἀνεχώρησαν, οἱ ὄπηρται ἤλθον καὶ ἐτακτοποίησαν ἐκ νέου τὴν τράπεζαν καὶ ἤναψαν τὰ φῶτα ἀπὸ τὰ παρακείμενα δὲ δαματῖα ἠκούσθη μουσικῆ, — ἐχόρευον ἐκεῖ μέσα.

Ἡ τριανταφυλλία ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν τῆς τιμῆς. Ἄνω τῆς ἐκρέματο πολυέλαιος, κύκλος μυριάδων μικρῶν φλογῶν καὶ κρυστάλλων, ὁμοιάζοντα μὲ σταλαγματίας βροχῆς ἢ μὲ ἀδάμαντας. Ἡ τριανταφυλλία ἐξέλαβε τὸν πολυέλαιον διὰ τὸν ἥλιον, μετ' ὀλίγον δὲ ἤρχισαν νὰ τὴν καίουν αἱ ἀκτίνες του.

«Δὲν ἠμπορεῖς νὰ ὑπάγῃς ὀλίγον παραπέρα, Ἡλια;» τῷ εἶπεν. «Ὁ πολυέλαιος ἐκολακεύθη διότι τὸν ἐξέλαμβανεν ὡς ἥλιον, ἀλλ' ἀπεκρίθη — «Ἐἴμαι ἀπλανής; δὲν ἠμπορῶ νὰ κινηθῶ ἀπὸ τὴν θέσιν μου δὲν εἰδέυρεις ἀστρονομίαν;»

Ἡ τριανταφυλλία ὁμοῦ δὲν ἐγνώριζε τί ἦτο ἀστρονομία, ὥστε δὲν ὠμίλησε μ' ὄλον τοῦτο τὸ φῶς τὴν ἔκαιεν. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἦτο εἰς τὴν θέσιν τῆς τιμῆς δὲν παρεπονέτο.

Οἱ ἄνθρωποι εἰσῆρχοντο καὶ ἐξήρχοντο ἀλλὰ κανεὶς πλέον δὲν τὴν παρετήρει. Ἐτραυγον, ἐπίνον, ἐξέλων καὶ συναμίλων καὶ πάλιν ἐπέστρεφον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ ἢ μουσικῆ ἐπαίξε διαρκῶς καὶ ὁ πολυέλαιος διέχευε τὴν θερμότητά του.

Ο Α Γ Ω Ν

«Είμαι εἰς τὴν θέσιν τῆς τιμῆς» ἐπανελάμβανεν ἡ τριανταφυλλιά χιλιάκις τῆς ὥρας.

Ἄλλ' ἡ θερμότης τὴν ἔκαιε καὶ αἱ ἀναθυμιάσεις τῶν οἴνων τῆς ἔφεραν λειποθυμίαν. Τότε ἐνθυμήθη τὸν ὄροσερὸν καὶ ἐδώδη ἀέρα τοῦ κήπου, ὅπου ἦσαν αἱ Μπαξιάναι. Ἦτο πλησίον ὁ κήπος ἀλλὰ τὰ παράθυρα ἦσαν κλεισμένα καὶ οἱ τοῖχοι τῆς τὸν ἀπέκλειον ἐντελῶς.

Ἦτο ὁμοῦς εἰς τὴν θέσιν τῆς τιμῆς· ἀλλ' ἠσθάνετο λειποθυμίαν ἐφ' ἑκράτειτο ἐκεῖ ὀρθία ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς, διότι αἱ φλογεραὶ ἀκτίνες τοῦ πολυελαίου κατέπιπτον εὐθὺς ἐπάνω τῆς καὶ τὴν διεπέτρων ὡς αἰχμηραὶ βελόνας. Ἡ νύξ τῆς ἐράνη πολὺ μεγάλη. Ἦτο πλέον ἀπρησμένη, καὶ ἐνθυμήθη τὰς γλυκείας, ὄροσερὰς καὶ σκοτεινὰς νόκτας τοῦ καλαίου κήπου, ὅπου εἰκομᾶτο ἄλλοτε.

Οἱ ἄνθρωποι ἤρχοντο καὶ ὀπῆγγαιον· ἡ μουσικὴ δὲν ἔπαυε, περίε καὶ μακρόθεν ἠκούοντο γέλωτες, ἀλλ' ἡ τριανταφυλλιά ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν τῆς μόνον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου.

Αἱ ὦραι τῆς νυκτός παρήλθον, κανεὶς πλέον δὲν ἤρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου, ἔκαυσε τέλος καὶ ἡ μουσικὴ μόνον τὸ φῶς ἐξηκολούθει νὰ φέγγῃ καὶ κατέκαιε τὴν τριανταφυλλιά μας ὡς πυρατός. Τότε ἐπῆλθε σιγὴ.—ἀντελλῆς σιγὴ. Ἦλθον ὀπρητάι καὶ ἔσβησαν γρήγορα τὰ φῶτα.—ἑκατοντάδας ἑκατοντάδων φώτων, ἐνφ' ἄλλοι ὀπρητάι ἦνοιξαν τὰ παράθυρα διὰ νὰ ἀερίσουν τὴν αἴθουσαν. Ἐξω ἡ νύξ ἐπλησίαζε πρὸς τὸν ὄρθρον· ὁ ἀῆρ ἦτο καγετώδης καὶ ὁ χόρτος ἦτο καταλευκος ἀπὸ τὴν κά, νην. Τὸ καγετώδες καὶ θανάσιμον φύχος εἰσῆλθεν εἰς τὴν θερμὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου, καὶ τὴν περιεκύκλωσεν ἐν εἶδει κόκλων λευκῆς ὀμίχλης ἢ ἀτμοῦ, περιέβαλε δὲ καὶ τὴν τριανταφυλλιάν ὡς σάβανον χιῶνος. Ἡ τριανταφυλλιά ἔτρεμεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Τὰ πάντα ἦσαν σκοτεινὰ καὶ ψυχρὰ ὡς ὁ τάφος.

Τί ἦξιζε τώρα ἡ θέσις τῆς τιμῆς;

Ἦτο αὐτὴ ἡ θέσις τῆς τιμῆς;

Ἡ τριανταφυλλιά ἀλειποθύμησε καὶ ἔπεσε. Τραχεῖα χεὶρ ὀπρητέου συναμαρζουσε τὰ μαραιμμένα τῆς κάλλη εἰς σωροῦς φύλλων.

Ὅταν δὲ τὴν ὕπηναν ἔξω νεκρὰν τὸ πρωὶ, αἱ μικραὶ Μπαξιάναι ἀσφαλῶς προφυλαγμέναι ἀπὸ τὸν πάγον, περιμένουσαι, νὰ ἔλθῃ τὸ καλοκαίριον διὰ νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ στελέχη των, εἶπον ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην —

«Ἀπέκτισθε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς! Ἐγινε μεγάλη! Τοιουτοτρόπως οἱ θεοὶ εἰσακούουσιν τὰς μωρὰς προσευχὰς καὶ τιμωροῦν τὴν φιλοδοξίαν!»

Τ Ε Λ Ο Σ.

Ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας ἤξεύρετε τί ἦσαν οἱ ἀγῶνες, τοὺς ὁποίους οἱ προπάτορές μας ἐτέλουν τὸν ἀρχαῖον καιρὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, εἰς τὸν Ἰσθμὸν, εἰς τὴν Νεμέαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, καὶ βεβαίως θὰ ἐνθυμήσθε ὅτι ἔν αὐτῷ τὰ σπουδαιότατα εἶδη τοῦ διαγωνισμοῦ ἦτο τὸ τρέξιμον, ὁ δρόμος, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἀγωνισταὶ προητοιμαζόντο ἀπὸ πολλοὺς μῆνας πρωτότερα μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν. Ἐτρεχον δὲ σχεδὸν γομνοὶ, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐπιβαρύνουν καὶ ἐμποδίσουν τὰ ἐνδύματά των· ἤξεύρετε δὲ ἀπὸ τὴν ἰδίαν σας πείραν, ὅτι ὅσον ἐλαφρότερα εἶναι ἐνδεδυμένους κανεὶς, τόσοον εὐκολώτερα τρέχει. Ὅταν μάλιστα πρόκηται νὰ μετρηθῆτε εἰς τὸ τρέξιμον μὲ ἄλλους, ἐδράζετε ἀπὸ ταῖς τσέπαις σας ὅτι δῆποτε ἔχετε βαρὺ, καὶ ποτέσας δὲν θὰ ἐλέγατε «ὡς πετάξω ὅτι βαστῶ εἰς τὰ χεῖρα μου, ἀλλ' ὅτι ἔχω εἰς τὴν τσέπην μου δὲν πειράζει νὰ τὸ βγάλω, κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἰδῇ.» Ἦχι βέβαια, ζῶτε θὰ ἐκάνετε τὸ τοιοῦτον, διότι θὰ ἤξεύρετε ὅτι τὸ βάρος ἐκεῖνο, ἀδειφορον ἂν το ἐβλεπε κανεὶς ἢ ὄχι, θὰ σᾶς ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ νὰ τρέξητε μὲ ἄλλην σας τὴν δύναμιν καὶ νὰ ἐράσητε τὸν ἄλλον, ὁ ὁποῖος τρέχει χωρὶς νὰ ἦναι τοιουτοτρόπως φορτωμένος.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολήν, κεφάλαιον β'. ἐδάφιον 4 γράφει, «Ἀπορρίψαντες λοιπὸν πᾶν βάρος καὶ τὴν εὐκόλως ἐμπερικέκουσαν ἡμᾶς ἁμαρτίαν, ὡς τρέχωμεν μετ' ὑπομονῆς τὸν προκείμενον εἰς ἡμᾶς ἀγῶνα.» Ποῖος ἀγὼν εἶναι ὁ ἀγὼν αὐτός;

Εἶναι ἀγὼν διὰ μικροῦς καὶ μεγάλους, δι' ὅλους ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ κερδίσουν τὸ βραβεῖον, τὸ ὁποῖον ὁ ἀπόστολος ἀναφέρει παρακατιῶν. Ναί, παιδία μου, πρέπει καὶ σεις νὰ τρέξητε εἰς τὸ σταδῖον αὐτὸ ἐὰν θέλετε νὰ ἦσθε πιστοὶ φίλοι τοῦ Σωτῆρός σας Χριστοῦ, καὶ πρέπει νὰ τρέξητε μέχρι τέλους — νὰ τὸ ἀποτελεῖωσῃτε, ἐὰν ἐπιθυμήτε νὰ λάβητε τὸ βραβεῖον. Τὸ σταδῖον τοῦτο εἶναι μακρὸν, ὁ ἀγὼν διαρκεὶ ἐνόσω ζῆ ὁ ἄνθρωπος, εὐτυχῶς ὁμοῦς δὲν ἔχει νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ κανεὶς ἄλλος διὰ μᾶς, ἀλλὰ μικρὸν μόνον μέρος αὐτοῦ καθ' ἡμέραν.

Ἐχετε λοιπὸν μικρὸν σταδῖον νὰ διατρέξητε σήμερον, — μέρος τοῦ μεγάλου σταδίου τῆς ζωῆς σας, προσέχετε δὲ νὰ τρέχετε ὄχι μόνον ἐπιμελῶς ἀλλὰ καὶ καλῶς προετοιμασμένοι διὰ τὸν δρόμον. Ἄλλως πως θὰ τρέξετε φορτωμένοι μὲ βάρη, ἢ θὰ ἀπορρίψετε πᾶν ὅτι σᾶς ἐπιβαρύνει καὶ ἐμποδίζει. Ὅλοι σας εἰσέετε ὅτι μερικὰ πράγματα σᾶς ἐμποδίζουν ἀπὸ τοῦ νὰ τρέχετε καλῶς, ὅπλα δὲ ἀπὸ τοῦ νὰ κἀνυτε

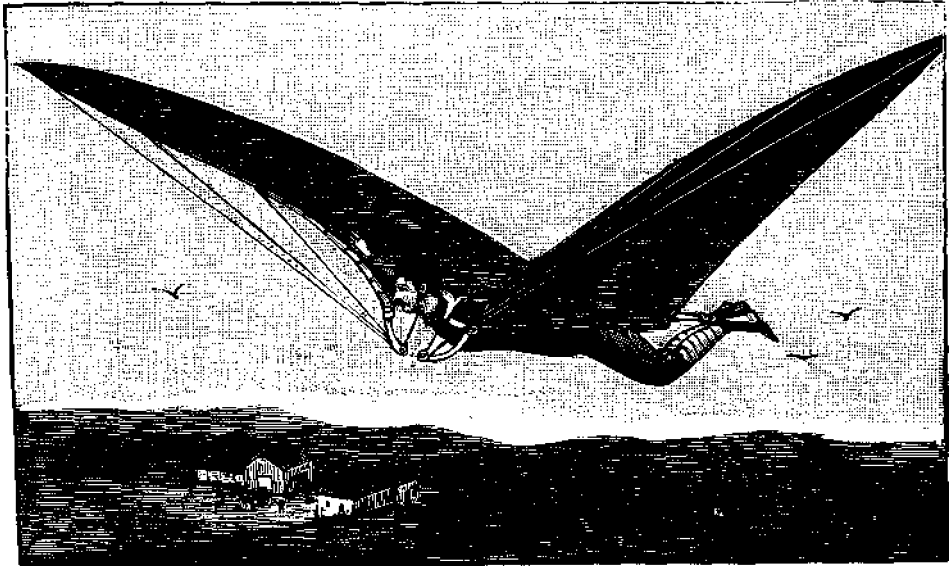
δι, τι διατάττει ὁ Χριστός. Τὰ βάρη αὐτὰ θέλετε νὰ τὰ ἀπορίψετε ἢ θέλετε νὰ τὰ κρατήσετε; Ἡ μήπως σκέπτεσθε νὰ ἀποβάλετε μόνον ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ὁ κόσμος βλέπει καὶ νὰ κρατήσγη ἐκεῖνα τὰ ὅποια μόνον σεῖς γνωρίζετε; Ἦχι παιδιά μου, ἀποφασίσατε νὰ ἀκολουθήσγη τὴν σοφὴν καὶ ἀγίαν συμβουλὴν τοῦ Ἀποστόλου καὶ νὰ ἀπορρίψγη πᾶν βᾶρος.

Ὅλοι δὲν ἔχουν τὰ αὐτὰ βάρη, πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξετάσωμεν ποῖα εἶναι τὰ ἰδικά μας καὶ νὰ τὰ ἀπορρίψωμεν. Μερικαὶ κακαὶ κλίσεις, μερικὰ μικρὰ ἐλαττώματα εἶναι βάρη, τὰ ὅποια ἐμποδίζουν πολλὰ παιδιά ἀπὸ τοῦ νὰ τρέχουν καλῶς. Ὁ δεῖνα ἐννοεῖ δι' ἡ συναναστροφή του μὲ ἕνα τῶν συμμαθητῶν του δέν του εἶναι ὠφέλιμος, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας τὸν βλάπτει.—Ἰδοὺ

ΝΕΟΣ ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται δι' αὐτὸν ὅτι κατεσκεύασε πτερὰ καὶ ἐπέταξεν, ἦτο ὁ Δαίδαλος, ἀρχαῖος ἀγαματοκοῦς τῆς Κρήτης, σύγχρονος τοῦ Μίνωος.

Πολλοὶ ἔκτοτε προσεπάθησαν νὰ μιμηθοῦν τὴν κίνησιν τῶν πτηνῶν εἰς τοὺς ἀέρας, ἄλλοι μὲν διὰ μέσου πτερύγων, ἄλλοι δὲ δι' ἄλλων μηχανισμῶν, καὶ ἄλλοι ἀκόμη μόνον διὰ τῆς κινήσεως τῶν διαφόρων μυῶνων τοῦ σώματος αὐτῶν. Εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα βλέπετε τὸ τελευταῖον ἐφεύρημα τοῦ εἰδους τούτου, ἔργον Ἀμερικανοῦ, τοῦ ἱατροῦ Μποῦθ, ὅστις κατάρθωσε δι' αὐτοῦ νὰ ὠψωθῇ εἰς τὸν ἀέρα

Ὁ Νέος Δαίδαλος.

ἐν βᾶρος, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἀπορρίψγη. Τὸ δεῖνα κοράσιον ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τοὺς μύθους, καὶ τελειωταῖον τῆς ἔργον τὸ βράδυ καὶ πρῶτόν τῆς ἔργον τὸ πρωὶ εἶναι νὰ ἀνοίξῃ τὴν «Χαλιμᾶν», τῆς ἢ κανὲν μουθιστόρημα καὶ νὰ ἀκολουθήσγη τὴν προσριλῆ τῆς ἀνάγνωσιν. Τοιοῦτοτρόπως διαν ἔλθῃ ἢ στιγμὴ νὰ κάμῃ τὴν ἑσπερινὴν ἢ τὴν πρωινὴν τῆς ποσειουχῆν, λέγει μόνον λέξεις, ἀλλ' ὁ νοῦς τῆς εἶναι προσηλωμένος εἰς ὅσα ἀνέγνωσε. Δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ ἢ κόρη αὐτῆ δι' αὐτὸ εἶναι βᾶρος τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἀπορρίψγη;

Πιθανὸν νὰ σᾶς φανῇ πολὺ δύσκολον νὰ ἀπορρίψετε τὰ ἀγαπητὰ αὐτὰ βάρη, ἀλλ' ἐὰν ἀπαῖ τὰ ἀπορρίψετε, θὰ ἴδῃτε πόσον ἐλαφρὰ θὰ τρέχετε τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον σᾶς ὤρισεν ὁ Θεός.

καὶ νὰ κινῆται ἐκεῖ εὐκόλως. Ὁ μηχανισμὸς εἶναι ἑλαφρότατος· αἱ πτέρυγες συνδέονται πρὸς τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς πόδας καὶ κινοῦνται διὰ ἀμφοτέρων συγγρόνως. Διὰ νὰ ἀλλάξῃ δὲ διεύθυνσιν ὁ πετῶν δὲν ἔχει εἰμὴ νὰ κινήσῃ τὸν ἕνα μόνον πόδα, ὅστις στρέφει τὴν ἀντιστοιχοῦσαν πτέρυγα εἰς τὴν ἀπαιτουμένην διεύθυνσιν. Παρατηρεῖτε δὲ δι' αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς ἔχει τὴν αὐτὴν στάσιν μὲ τὴν τοῦ πτηνοῦ διαν πετᾷ.

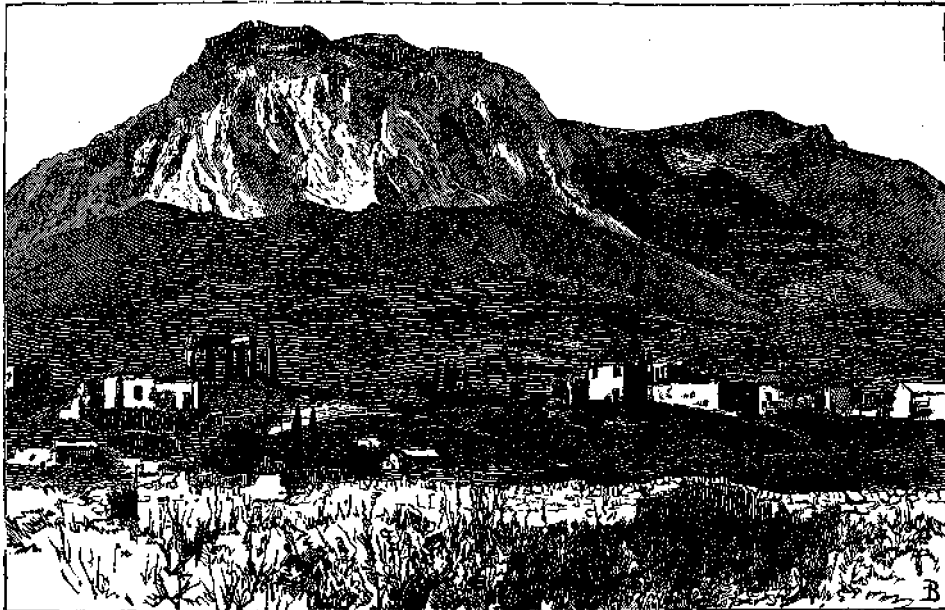
Ο ΑΚΡΟΚΟΡΙΝΘΟΣ.

Ἔχετε ἐνώπιόν σας εἰκόνα τοῦ Ἀκροκορίνθου, τῆς ἀκροπόλεως τῆς ἀρχαίας Κορίνθου, καὶ τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου καὶ ἐπιβλητικωτάτου ὄλων τῶν φρουρίων ὄχι μόνον τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐρώπης ὅλης. Οὐτε αὐτὸ τὸ περίφημον Γιβραλτάρ δύναται νὰ

παραβληθῆ μετὸν Ἀκροκόρινθον, διότι οὔτε τόσον ὀψιθῆλον καὶ πελώριον εἶναι, οὔτε ὄψοιται τόσον ἀποτόμως ἐκ τῆς γῆς. Τὸ ὄψος τοῦ Ἀκροκόρινθου εἶναι 575 μέτρα, ἐκ δὲ τῆς κορυφῆς του φαίνεται ὁ Ἕμιη-τός, ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὁλόκληρος ὁ Σαρωνικὸς κόλπος μέχρι τοῦ Σουνίου, ὅλα τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, τῆς Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος, ὁ Παρνασσὸς καὶ ὁ Ἐλικὸν κτλ. κτλ. Ἡ ἀρχαία πόλις ἔκειτο παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς βορρᾶν ἢ θέσις αὐτῆς ὀνομάζεται παλαιὰ Κόρινθος, ὡς δὲ βλέπετε ἐκ τῆς εἰκόνας περιέχει τὰ εἰσώματα ναοῦ τινος, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα θὰ δημοσιεύσωμεν ἄλλοτε.

καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ· ἀλλ' ἡ δυστυχὴς μικρὰ καρδιά ἦτο παραπολύ τεθλιμμένη καὶ οὔτε σπυθῆρ χαρᾶς δὲν εἶχεν εἰσχωρήσει ἐκεῖ εἰς ὄλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ὅταν τὰ ἄλλα παιδιά εἶχον ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ δεῖ πνήσουν ἐκείνη δὲν τα εἶχε παρακολουθῆσει, ἀλλ' εἶχε ριφθῆ μέσα εἰς τὴν μεγάλην πολυθρόναν, διὰ νὰ ἤμπορῆ μακρὰν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν ἄλλων νὰ σκέπτηται ἀταράχως περὶ τῆς προσφιλοῦς τῆς λύπης.

Εἶχεν ἀνακαλέσει εἰς τὴν μνήμην τῆς τὰ ὄσα ὁ Ἰάκωβος τοῖς εἶχε διηγηθῆ περὶ τοῦ ἐναρέτου Κᾶτωνος· ἐπεθύμει καὶ αὐτὴ νὰ ἦναι θαρραλέα καὶ ἰσχυρὰ ἐναντίον τῆς λύπης, ἀλλὰ πῶς; Μὲ ποῖον μέσον νὰ παρηγορηθῆ δι' ἀπόλειαν ἀθεράπευτον; Τὰ θερμὰ

Ὁ Ἀκροκόρινθος μετὰ τῆς Κορίνθου.

Ἡ ΟΛΙΣΘΗΡΑ ΟΛΘΟΣ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἀἴφνης μία μικρὰ μορφή, τὴν ὅποιαν δὲν εἶχαν παρατηρήσει καὶ ἥτις εἶχε μείνει βουτισμένη εἰς μεγάλην τινα πολυθρόναν, ἐπλησίασε τὸ συγκινημένον πλήθος τῶν παιδιῶν. Ἐφαίνετο ἐξικπασμένη, καὶ τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς της ἠρώτα τί εἶχε συμβῆ.

Ἦτο πολὺ δυστυχὴς ἡ μικρὰ αὕτη μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε χάσει τὴν μητέρα της, ἐφόρει δὲ ἀκόμη τὸ κατὰμαυρον φορεματάκι της καὶ τὸ γλυκὺ της πρόσωπον ἦτο πάντοτε ὠχρόν. Ὁ πατὴρ της τὴν εἶχεν ἀναγκάσει νὰ δεχθῆ τὴν πρόσκλησιν τῆς θείας Ἀδῆς, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ διεσκέδαζε τὴν λύπην της

δάκρυα εἶχον ἀναδύσει ἀπὸ τὴν καρδίαν της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἐντελῶς ἀφηρημένη εἰς τὸ παρελθὸν καὶ βουτισμένη εἰς πικρὰς σκέψεις οὔτε εἶχεν ἰδεῖ οὔτε εἶχεν ἀκούσει τίποτε, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεκοιμήθη κλαίουσα. Οὔτε τὸν θόρυβον τῶν παιδιῶν εἰς τὸ δεῖπνον, οὔτε τὰ κινήματα τοῦ Ἑρρίκου τὴν εἶχον ἐξυπνήσει, μόνον δὲ αἱ φωναὶ καὶ κραυγαὶ των ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τὴν εἶχον διεγείρει ἀπὸ τὸν βαθὺν καὶ θλιβερόν της ὕπνον.

«Τί συμβαίνει;» ἠρώτησε.

Τὰ παιδιά, ἰδόντα τοὺς ὀφθαλμούς της κατακοκκίνους ἀπὸ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ καταλοπημένον της πρόσωπον, ἀνεφώνησαν ὅλα μὲ μίαν φωνήν —

«Ἐκείνη εἶναι! Εἶναι ἡ Μαρία! Ναι, βέβαια, δὲν ἦτο μαζί μας εἰς τὸ τραπέζι.»

«Τίς» ἀνεφώνησαν μερικά φίλοι τῆς Μαρίας, «Εἶναι ἡ Μαρία; Πῶς γίνεται;»

«Ἐγὼ εἶμαι, βέβαια.» ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, ἥτις δὲν ἐνόησε περὶ τίνος ἐπρόκειτο ἢ «Ἐγὼ εἶμαι δὲν με γνωρίζετε; Τί με θέλετε;»

Τὰς λέξεις αὐτάς τὰς ἐξέλαβον οἱ ἄλλοι ὡς ὁμολογίαν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ εὐθὺς ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα ἤκούσθη ἡ φωνή:

«Αὐτὴ εἶναι!»

«Ἐκαμες πολὺ κακὸν πρᾶγμα, παιδί μου.» εἶπε σοβαρῶς ἡ θεία Αὐγὴ εἰς τὴν Μαρίαν. «Μὲ λυπεῖ παραπολύ. Ποτὲ δὲν θα σε ἐνόμιζα ἱκανὴν νὰ κάμῃς ἓνα τοιοῦτον σφάλμα· εἶσαι ἡ τελευταία, τὴν ὁποίαν θὰ ὑπόπτεισα.»

Ἐστράφη τότε πρὸς τὰ ἄλλα παιδιά. «Τῆς Μαρίας τὸ σφάλμα,» εἶπε ἀδὲν ἀποβλέπει ἄλλον ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ ἐμέ· σεῖς νὰ τὸ λησμονήσητε. Ἐξακολουθήσατε τὰ παιγνίδια σας, νὰ ἦσθε μόνον φρόνιμου μὴ μμηθῆτε τὸ κακὸν της παράδειγμα... Ἐνθυμείσθε, — ἔχω τὸν λόγον σας.»

Τότε ἐκαταίβασε τὴν αἶραν τοῦ παραπετάσματος, τὴν ὁποίαν ὁ Ἑρρίκος ἀπὸ τὴν βίαν του εἶχεν ἀφήσει σηκωμένην καὶ ἐξῆλθεν, ἀφοῦ πρῶτον παρήγγειλε χαμηλοφώνως εἰς καθὲν ἀπὸ τὰ παιδιά χωριστὰ νὰ μὴ φερθῆ πολὺ αὐστηρὰ πρὸς τὴν ἔνοχον. Ὅταν ἤλθεν ἡ σειρά τοῦ Ἑρρίκου νὰ ἀκούσῃ τὴν παραγγελίαν αὐτὴν πῶς ἐκρατήθη καὶ δὲν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς θείας του, νὰ ἐξομολογηθῆ τὸ σφάλμα του καὶ νὰ ἀθωώτῃ τὴν δυστυχῆ μικρὰν Μαρίαν! Ἄλλ' ὄχι διὰ νὰ κρύψῃ τὸ πρῶτον σφάλμα ὡπέπεσεν εἰς δεῦτερον, εἰς ἐγκλημα αἰσχρὸν— διὰ τῆς σιωπῆς του ἀφίνων νὰ κατηγορηθῆ ὁ ἀθῆος. Ἰδοὺ, παιδί μου, ποῦ φέρει τὸ κακὸν· εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν γάγγραιναν, ἡ ὁποία ἀφοῦ προσβάλῃ ἓνα δάκτυλον, μεταβαίνει εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἐξαπλώνεται εἰς ὅλοκληρον τὸ σῶμα ἐκείνου ὁ ὁποῖος δὲν τολμᾷ νὰ θυσιάσῃ τὸν νοσηρὸν δάκτυλον.

Ἡ Μαρία ὅτε εἶδε τὴν θείαν τακτοποιούσαν τὰ παραπετάσματα εἶχεν ἐνοήσῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἀλλ' ἡ συναίσθησις τῆς ἀθωότητος της ἦτο τὸσον ἰσχυρὰ ὥστε εἶχε περιορισθῆ εἰς τὸ νὰ εἶπῃ μὲ πολλὴν γλυκύτητα.

«Πιστεύετε, λοιπὸν, — νομίζετε ἀλήθεια ὅτι ἐμβῆκα ἐγὼ εἰς τὸ δωμάτιον;»

«Ὅχι, ἐμβῆκεν ἓνα ποντικίον.» ἀπεκρίθη φωνὴ τις περιπαικτικῶς. Ὅλοι δὲ τότε ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν Μαρίαν.

«Πῶς! πιστεύετε ὅτι εἶμαι ἔνοχος;» εἶπε πάλιν ἡ ταλαίπωρος μικρὰ.

Ἡ φωνὴ της ἔτρεψε καὶ δύο μεγάλα δάκρυα κατέπεσαν σιγὰ σιγὰ ἐπάνω εἰς τὰς ὠχράς της παρσιᾶς. Αἱ πλέον ὑπερήφανοι τῶν συντρόφων της τῇ ἀπεκρίθησαν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ ὄχι φιλία μεταξὺ αὐτῶν καὶ αὐτῆς ἀλλ' οὔτε ἀπλὴ γνωριμία· ἐνῷ ἄλλαι ἡπιώτεραι ἠρκέσθησαν εἰς τὸ νὰ δείξουν τὴν δυσαρέσκειάν των διὰ τῆς σιωπῆς. Ἡ Μαρία ἐπλησίασε πρῶτον τὰ μὲν, ὕστερον τὰ δὲ, ἀλλὰ μὴ ἀπαντῶσα ἄλλο παρὰ σκληρὰς λέξεις ἢ ψυχρὰν πεφρόνησιν, ὑπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς μίαν γωνίαν ὡς ἀπολιθωμένη, καὶ δὲν ἐκινήθη πλέον ἀπὸ τὴν θέσιν της. Ὅποιος τὴν ἔβλεπεν εἰς τὴν σκοτεινὴν ταύτην θέσιν, θὰ ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἄγαλμα τῆς Λύπης καὶ τῆς Ὑπομονῆς. Εἶχεν ὑποφέρει τόσον ἡ δυστυχῆς ὀρφανὴ, ὥστε ἤξευρε νὰ ὑποφέρῃ χωρὶς νὰ παραπονῆται.

Τὰ παιγνίδια ἤρχισαν ἐκ νέου ἀλλ' ἐκείνην κανεὶς δὲν τὴν προσεκάλεσε. Τέλος ἐσημάνεν ἡ ὥρα τοῦ β-πνου· τὰ παιδιά ἠσπάσθησαν τὸ ἓν τὸ ἄλλο, τῆς Μαρίας ὅμως οὔτε τὴν καλὴν νύκτα ἠόχθησαν. Ἡ διακαιοσύνη τῶν παιδιῶν εἶναι σκληρὰ. Μόνος ὁ Ἰάκωβος, ἐκεῖνος ὅστις εἶχε διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν τοῦ Κάτωνος, περνῶν ἐμπρὸς της τὴν ἐκύτταξε μὲ βλέμμα λυπηρὸν καὶ συμπαθητικόν. (ἀκολουθεῖ.)

Εἰς τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν.

Ἐάν τὸ γαλανὸ κύμα π' ἀφρίζει,
Ἐάν νεφέλη λεπτὴ ποῦ πετᾷ,
κυανόλευκος ἄνεμος τ' ἄερε, —
τῆς Ἑλλάδος σημαία γλυκερὰ!

Εἰς τὰ ξένα ὡσάν σ' ἀγναντεύω
τοὺς λιμένας τοῦ χύρου Βορείου,
τ' οὐρανοῦ τῆς Ἑλλάδος μὲ κόρη
μοῦ ξανοίγεις ἴσθ' μαύρη νεφιά.

Ὅρασι, γλυκὴ χρώμα ἐλπίδος,
σταυροστόλιστον δείχνεις γραφὴν —
«Γ' οὐ τ' ἔνι κα» μὲ φλόγα γραμμην —
καὶ τὸν θάνατον κἀνεὶς γλυκόν.

Φύσα, φύσα γλυκὸ ἀέρασι!
Τὸν λευκόσταυρον σῆκω ψηλά,
ὅπου μάτι ἀστράφει Ἑλλήνων,
ὅπ' ἂν πάλλῃ Ἑλλήνων καρδιά. — M.

Τὸ χορηγικὸν μνημεῖον τοῦ λυσικράτους.

Ὁ κομψὸς πυργίσκος, τὸν ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν ἐνώπιόν σας εἰκόνα, παριστᾷ τὸ χορηγικὸν μνημεῖον τοῦ λυσικράτους, ὅπως ἦτο τὸν παλαιὸν καιρὸν. Τὸ μνημεῖον τοῦτο σώζεται ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχαίαν του

θέσιν ὑπὸ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τῆς Ἀκροπόλεως, ἀλλ' ἔχει χάσει τὸ κόσμημα τῆς στέγης του, καὶ πολ-
λὰς ἄλλας ζημίας ἔχει ὑποφέρει κατὰ τὸ διάστημα
τῶν 2,220 ἐτῶν ὅπου στέκει ἐκεῖ.

Διὰ τὴν ἐνοήσθητε διατὶ ὀνομάζεται Χορηγικὸν μνη-
μεῖον τοῦ Λυσικράτους καὶ τί σημαίνει χορηγικὸν μνη-
μεῖον πρέπει νὰ ανατρέξωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ νὰ
ἐξετάσωμεν τὰ ἔθιμα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἀπὸ
τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὀμήρου ἦτο συνήθεια νὰ δίδουν ὡς
βραβεῖον εἰς τοὺς νικητὰς τῶν ἀγῶνων τρίποδα, ὅστις
δὲν ἦτον ἄλλο τι παρὰ χαλκινὸν ἀγγεῖον ἐστημένον
ἐπάνω εἰς τρεῖς πόδας, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐξέστανον
τὸ ὕδωρ, ὃ δὲ νικητῆς, ἂν ἤθελε, μετεχειρίζετο τὸ
βραβεῖόν του ὡς σκεῦος τῆς μαγειρικῆς. Κατόπιν ὅμως
ἔγεινε συνήθεια νὰ κατασκευάζωνται οἱ τρίποδες αὐτοὶ
μὲ μεγάλην πολυτέλειαν, ὥστε δὲν ἦσαν πλέον κα-
τάλληλοι πρὸς χρῆσιν οἰκιακὴν ἀλλὰ μόνον πρὸς ἐπι-
δειξιν — τότε δὲ ἀνετίθεντο εἰς ἐ-
πίσημα καὶ δημόσια μέρη, ὡς λ. χ.
εἰς τοὺς ναοὺς, ἢ, καθὼς ἐγένετο εἰς
τὰς Ἀθήνας, εἰς ἰδιαίτεράν ὁδὸν
τῆς πόλεως ὠρισμένην εἰς τὸν
σκοπὸν τοῦτον καὶ ὀνομαζομένην
Ὀδὸς τῶν Τριπόδων.

Εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ χορηγικὸς
τρίπους ἐδίδετο εἰς τοὺς νικητὰς
ὄχι τῶν ἐθνικῶν ἀγῶνων, ἀλλ' εἰς
τοὺς τῶν δραματικῶν ἀγῶνων, ὅστις
νεὺς ἐτελοῦντο κατ' ἔτος εἰς τὸ μέ-
γα Διονυσιακὸν θέατρον.

Εἰς τὸ θέατρον τοῦτο παριστά-
νοντο τὰ δράματα τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ
Σοφοκλέους καὶ τοῦ Εὐριπίδου, ὅταν

δὲ ἀναγνώσθητε τὰ δράματά των θὰ παρατηρήσθητε ὅτι
ὁ διάλογος διακόπτεται κατὰ διαλείμματα ὑπὸ φημά-
των ἄνω τῶν ὁποίων γράφεται «χορὸς.» Τὰ μέρη
ταῦτα τοῦ δράματος ἐφαλλε χορὸς παιδῶν ἢ ἀνδρῶν
(ἐνίοτε δὲ καὶ γυναικῶν,) κινούμενος μὲ βῆμα ρυθμι-
σμένον καθ' ἡμικύκλιον ἐντὸς τῆς ὀρχήστρας, ὃ δὲ ὁδὸς
τοῦ χοροῦ ὀνομάζετο χορηγός· κατόπιν ὅμως τὸ
ὄνομα τοῦτο ἐδόθη εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἔκαμνε τὰ ἐξοδα
τῆς καταρτίσεως καὶ τῆς ἀσκήσεως τοῦ χοροῦ. Οἱ χο-
ρηγοὶ λοιπὸν, τῶν ὁποίων ὁ χορὸς ἤρριστευεν εἰς τὸν
διαγωνισμόν, ἀνέθετον τὰ τρίποδά των εἰς μέρος ὅπου
ἔρχομενοι εἰς τὸ θέατρον καὶ ἀναχωροῦντες πά-
λιν ἐκεῖθεν νὰ τὰ βλέπουν καὶ νὰ ἐνθυμῶνται τοὺς
διαγωνισμοὺς καὶ τὰς νίκας ταύτας. Διὰ τοῦτο ἐξέλε-
ξαν τὴν κυριωτέραν ὁδὸν, διὰ τῆς ὁποίας ὁ κόσμος
ὑπήγαιεν ἀπὸ τὴν ἀγορὰν εἰς τὸ θέατρον, καὶ τὴν

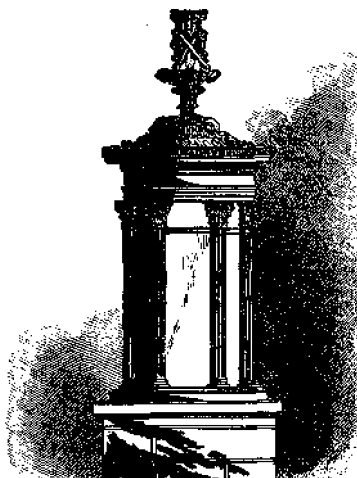
ἐστόλισαν εἰς ὄλον τὸ μᾶκρος τῆς διὰ κομφῶν πυργί-
σκων καθὼς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον παριστᾷ ἡ εἰκὼν, ἐπὶ
δὲ τῆς κορυφῆς τῆς στέγης ἔθετον τὸν τρίποδα, τὸν
ὁποῖον ἐνίοτε ἐπεχρῶσαν. Ὁ πύργος τῆς εἰκόνος
δὲν εἶχεν οὔτε θύραν οὔτε παράθυρα, καὶ ἐχρησίμευε
μόνον ὡς ὑποβάσταγμα τοῦ τρίποδος, ἦτον ὅμως λεπ-
τὸς ἐξεργασμένος καὶ ἔφερε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν—

«Λυσικράτης Λυσιθέου Κικιννεὺς ἐχορήγηε Ἀκα-
μαντὶς παιδῶν ἐ Ἴκα· Θεῶν ἠύλει Λυσιάδης Ἀθη-
ναῖος ἐδίδασκεν Εὐαίνετος ἤρχεν,* δηλαδὴ

«Λυσικράτης ὁ υἱὸς τοῦ Λυσιθέου ἐκ τοῦ δήμου
τῆς Κικίννης ἔκαμε τὴν χορηγίαν ἢ Ἀκαμαντὶς φυλῆ
ἐνίκησε διὰ χοροῦ παιδῶν* ὁ Θεῶν ἔπαιξε τὸν αἰλόν*
ὁ Ἀθηναῖος Λυσιάδης διηόθουε τὴν παράστασιν τοῦ
δράματος* ὁ Εὐαίνετος ἦτο ἄρχων.» Ἐκ τούτου ἡ δυ-
νάμεια νὰ μάθωμεν καὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ μνημείου

τούτου, διότι γνωρίζομεν ὅτι ὁ Εὐαίνετος ἦτο ἄρχων
εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὸ 335 π. Χ. ὥστε ἐὰν προσθέσωμεν εἰς τοῦτο τὰ
ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος
παρελθόντα ἔτη εὐρίσκομεν ὅτι τὸ
μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους ἠγέρθη
πρὸ 2220 περίπου ἐτῶν.

Πόσον ὠραία θὰ ἦτον ἡ ὁδὸς
τῶν Τριπόδων μὲ τοὺς χρυσοστολι-
στους τῆς μαρμαρίνου πύργους! καὶ
τί δυστύχημα νὰ μὴ σωθῆ ἐκ τό-
σων εἰ μὴ ἔν μνημείον! Μέχρι τοῦ
ἔτους 1676 ἐσώζετο καὶ ἄλλο ἐν ὅ-
μοιον πρὸς τὸ τοῦ Λυσικράτους, ἀλ-
λὰ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Τούρκων
καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ κατεστρέ-
φετο καὶ τοῦτο ἐὰν δὲν ἐτύγχανε

Τὸ μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους

νὰ ἦναι κτισμένον μέσα εἰς τὸν τοῖχον τοῦ μοναστηρίου
τῶν Γάλλων Καπουκίνων, τοὺς ὁποίους οἱ Τούρκοι
δὲν ἐπέιραζον.

Τὸ χυδαῖον ὄνομα τοῦ μνημείου τοῦ Λυσικράτους
εἶναι τὸ «φανάρι τοῦ Διογένη», τοῦ δὲ συντρόφου του,
τὸ ὁποῖον κατεστράφη πρὸ δύο αἰῶνων, «τὸ φανάρι
τοῦ Δημοσθένη.»

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ-

«Μηδὲν ἄγαν,» Σόλων ὁ Ἀθηναῖος εἶπε. «Γίνω-
σκε καρὸν,» Πιπτακὸς ὁ Μυτιληναῖος. «Μέτρον ἄρι-
στον,» Κλεόμβροτος ὁ Λύδιος. «Μελέτη τὸ πᾶν,»
Περικλῆς ὁ ἐκ Κορίνθου. «Ἐγγύα πάρα δ' ἄτα,»
Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος. «Γνώθι σαυτὸν,» Θαλῆς ὁ
Μιλήσιος. «Οἱ πλείστοι κακοί,» Βίας ὁ Πριηνεὺς.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

—Ότε έναύγησε τὸ Ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιον ἢ Βοημαία μία μητέρα μετὰ τὰ τρία της παιδιὰ ἐκρατοῦντο σφιγκτὰ ἀπὸ μερικὰς σανίδας διὰ νὰ σωθοῦν. Ἡ μήτηρ πρώτη ἀπέταξε καὶ ἐφώνησεν εἰς τὰ παιδιὰ της ὅτι δὲν ἤμποροῦσε νὰ κρατηθῆ πλέον ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃ τὴν σανίδα καὶ νὰ βυθισθῆ.

«Μὴ μαρμὰ!» εἶπεν ἡ μικρὰ της κόρη. «Προσπάθησε νὰ βραστάξῃς ἀκόμη ὀλίγον — Ὁ Χριστὸς ἐπεριπέτασεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔσωσε τὸν Πέτρον ἕως ἔλθῃ καὶ σῶσῃ καὶ ἡμᾶς!» Ἡ μήτηρ ἐνθαρρυνθεῖσα ὑπὸ τῆς πίστεως τῆς μικρᾶς της κόρης κατέρωθωσε νὰ κρατηθῆ ἀκόμη ὀλίγας στιγμὰς, ἕως οὗ ἐφάνη λέμβος ἢ ὅποια τοὺς ἔσωσεν ὅλους.

—Κύριός τις γράφει εἰς μίαν ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου τὸ ἔξης περιστατικὸν περὶ τῆς τιμωρίας ἐνὸς σκόλου τῆς Ἰταλίας.

«Ἐκαθήμεν εἰς τὴν θύραν ἐνὸς ἐμπορικῆς εἰς τὸ Φερντίνου, περιμένον νὰ παύσῃ ἡ βροχὴ διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ὅτε βλέπω καὶ μετὰ πλησιάζει εἰς σκόλον, ἀρκετὰ πρόσκυτος, ὅστις καθίζει πλησίον μου καὶ με παρατηρεῖ κουνῶν τὴν οὐρὰν του. «Ἴθι θέλεις;» ἠρώτησα «Θέλει νὰ τῷ δώσῃτε μίαν πεντάραν διὰ νὰ σᾶς ἀγοράσῃ τ σ ι γ ρ ο ν,» ἀπεκρίθη κάποιος ἐκεῖ. Ἔδωκα λοιπὸν τὴν πεντάραν τοῦ σκόλου, ὅστις ἀναχωρεῖ εὐθὺς καὶ ἐπιστρέφει ἀμέσως φέρον τὸ τ σ ι γ ρ ο ν εἰς τοὺς ὁδόντας του, τὸ ὅποιον ἐκράτει ἀπὸ τὸ μέσον, ἕως οὗ τὸ ἔλαβα ἐκ τοῦ στόματός του. Τότε τῷ ἴδωκα δευτέραν πεντάραν, καὶ αὐτὸς μοι ἔφερερ δευτέρον τσιγάρον, καὶ τρίτον καὶ τέταρτον. Ἐπὶ τέλους ἤλλαξεν ὕψος ἐγαύγησεν ἀνυπομόνως. «Τι θέλεις τώρα;» ἠρώτησα. «Θέλει νὰ τῷ δώσῃτε μίαν δεκάραν διὰ νὰ ἀγοράσῃ ψωμί διὰ τὸν ἑαυτὸν του.» Δίδω λοιπὸν τὴν δεκάραν εἰς τὸν σκόλον, ὅστις τρέχει με προθυμίαν καὶ φέρει ἐν μικρὸν ψωμίον τὸ ὅποιον θέτει πρὸ τῶν ποδῶν μου, ἐν ᾧ με ἐκύτταζε παρακλητικῶς. «Δὲν το τρώγει, ἐάν δὲν τῷ δώσῃτε τὴν ἄδειαν,» εἶπέ τις τῶν παρισταμένων. Ἐγὼ, ἐννοήσαν ἔδωκα τὴν ἀπαιτουμένην ἄδειαν, καὶ ὁ καλὸς σκόλος ἀρπάξει τὸ ψωμίον, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, καὶ γίνεται ἀφαντος. «Ἔτσι κάμνει πάντοτε ὅταν βλέπῃ κανένα ξένον,» εἶπον οἱ παριστάμενοι.

— Μετὰ μίαν ἀπὸ τὰς μεγάλας μάχας τοῦ Γαλλο-Πρωσσοῦ πολέμου, ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Διάδοχος τῆς Πρωσίας ἐπεσκέφθησαν τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον. Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς κλινὰς ἦτο στρατιώτης τοῦ ὁποίου ἡ κνήμη εἶχεν ἀποκοπῆ ἀπὸ σφαῖραν κανονίου. Ἐρωτηθεὶς πῶς εἶχε συμβῆ τὸ πρᾶγμα, ὁ στρατιώτης διηγήθη τὸ περιστατικὸν καὶ προσέθεθεν—

«Τοῦτο μόνον με μέλει — ὅτι τώρα δὲν θα ἠμπορέσω νὰ ἐμῶ εἰς τοὺς Παρισίους ὅταν τοὺς πάρωμεν.»

«Σοὺ κάμνομεν ἕξιλον πῶδα,» τῷ λέγει ὁ Διάδοχος μειδιῶν, «καὶ τότε θὰ δυνήθῃς νὰ εἰσελθῃς μαζί με τὸν στρατὸν εἰς τοὺς Παρισίους.»

«Ναί, ἀλλὰ τότε πλέον δὲν θα ἦμαι ἄξιος νὰ λάβω τὸν Σιδηρῶν Σταυρὸν.»

«Ἐννοία σου παιδί μου,» ἀπεκρίθη μετὰ πολλὴν εὐμένειαν ὁ Διάδοχος «θὰ σοῦ δώσωμεν καὶ τὸν σταυρὸν.»

Πράγματι δὲ, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα, εἰς ἀξιωματικὸς ἦλθεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ ἔφερον ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως τὸ ἐπιθυμητὸν τοῦτο παράσημον εἰς τὸν γενναῖον στρατιώτην.

Πῶσον ἐκτιμοῦμεν τὰ παράσημα καὶ τὰ παρόμοια σημεῖα τῆς κοσμικῆς τιμῆς, καὶ ὅμως λησμονοῦμεν ὅτι ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη νὰ τιμῆσῃ ἐκεῖνους, ὅστινες τιμοῦν αὐτὸν, νὰ δώσῃ εἰς τοὺς πιστῶς ὑπηρετήσαντας αὐτὸν εἰς τὴν γῆν τὸν στέφανον τῆς δόξης ἐν οὐρανοῖς. Πιθανὸν νὰ ἤμαθα μικροὶ καὶ ἀδύνατοι ἀλλ' αὐτὸς βλέπει τὴν καρδίαν καὶ ἀνταμείβει τὴν πιστότητα αὐτῆς.

—Τὰ πλέον νοήμονα καὶ ἐπιδέξια τῶν ἐντόμων εἶναι οἱ μύρμηκες. Σκάπτουν στέρνως 8 μέτ. βάθους καὶ 1/3 του μέτ. τὴν διάμετρον, ἐξορύττουν σφίγγας ὑπὸ κάτω τῆς κοίτης μεγάλων ποταμῶν, κατασκευάζουν θολωτοὺς διαδρόμους ἀπὸ πηλὸν πρὸς φύλαξιν κατὰ τῶν ἐχθρῶν των, τοὺς δὲ πολέμους των διευθύνουν με περισσοτέραν εὐφυίαν καὶ μικροτέραν ἀπώλειαν στρατιωτῶν παρ' ὅσον παρατηρεῖται εἰς μερικοὺς ἀνθρωπίνους πολέμους. Τὰ διάφορα εἶδη ἐργασίας γίνονται ὑπὸ διαφόρων φυλῶν καὶ οικογενειῶν, ἄλλοι μὲν εἶναι κτίσται, ἄλλοι γεωργοί, ἄλλοι γαιορῶχοι, ἄλλοι πολεμισταί. Ἐκάστη φυλὴ ἔχει μέλη τινὰ ἰκανώτερα ἀπὸ τὰ λοιπὰ· αὐτοὶ δὲ διευθύνουν τὰς ἐργασίας τῶν συντρόφων των, ὡς ἀρχιτέκτονες, μηχανικοὶ, στρατηγοὶ κτλ, παρατηρεῖται δὲ εἰς τοὺς μύρμηκας μία ἀρετὴ ἣτις ἔλλειπει πολλαῖς ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνων κοινωνίας, ὅτι οἱ μὴ ἄξιοι νὰ διοικῶν καὶ διευθύνουν ἄναγνωρίζουν τὴν ἀνικανότητά των καὶ δὲν ζητοῦν νὰ λάβουν θέσεις ἀνωτέρας τῶν δυνάμεών των, ἀλλ' ὑπακούουν τοὺς ἀνωτέρους των καὶ ἐκτελοῦν τὰς διαταγὰς αὐτῶν ἀκριβῶς καὶ καλῶς.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ.

Χειμῶνας ἦταν, σύννεφα ἐσκέπαζαν τὴ φύσιν, τὰ φύλλα πέφτανε στῆ γῆ ξερὰ κτρινιασμένα. καὶ ὁ Βορειαῖς τὰ σέκρπτε εἰς κ' ἐκεῖ στῆ κτίσι, καὶ κάπου, κάπου τὰβλεπε με χιόνι σκεπασμένα. Κάθε πούλι ἀπ' τὸ Βορειαῖ ἀχνὸ καὶ λιγωμένο εἰς τὰ κλαδιὰ ἐπέταξε νὰ μὴ τὸ βροῖ τὸ χιόνι, καὶ κεῖ τὸ χιόνι τῷβρωσκε χλωμὸ καὶ πεινασμένο, κ' ἐσκέπαζε τὴ πλάτη του κ' ἐκεῖ γιὰ νὰ κρυώῃ. Σὲ κάθε σπῆτι ἀναθε φωτιά γιὰ νὰ ζεσταίνῃ· μὰ ἴσ' ἐκαλύθη φωταχικὴ πού ἀγγελοῦδια ζουσαν ἀχ' ἢ φωτιά τοὺς ἔλειπε, γι' αὐτὰ ἦταν σθημένη, καὶ γυμνωμένα τὰμοῖρα τῆ ζέστη ἐδιψούσαν. Ἡ μάνα πού τὰ ἔβλεπε τὴ τυχὴ βλαστημοῦσε πού ἔρημη τὴν ἀφῆσε χωρὶς καμμιά βοήθειαν γονατιστῆ με δάκρυα ἀπ' τὸ Θεὸ ζητοῦσε ψωμί γιὰ τὰ παιδάκια της με πονεμένα στήθια. Καὶ κεῖ πού τὰ παιδάκια της εἶχεν ἀγκυλισμένα νὰ τὰ ζεσταίνῃ τ' ἄμοῖρα, ἐκτύπησε ἡ θύρα σηκώθηκε ἡ ἄμοῖρα με μάτια δακρυσμένα καὶ χρομάτα τῆς ἔδωσε μιά ἀγνωστὴ τῆς χεῖρα. «Ἐχάθηκα» ἐφώνησε ἀπὸ χαρὰ γεμάτη «ἔχάθηκα ἢ φτώχεια μας ἢ τόση καταφρόνια;» τὴν παιδιὰ σὲ δρόμο μας δὲν θα ὑπάρχουν βᾶται, τὸ θαῦμα πάλι ἔγεινε τώρα ἴσ' αὐτὰ τὰ χροῖνα.»

A. Γ. Μπουριὰς

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Ποῖοι προφήται προείπον τὴν θαυμασίαν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος;

2) Ποῖος ἦτον ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων;

3) Εἰς ποῖα δύο μέρη ἐπετέθησαν οἱ Ἐθνικοὶ κατὰ τῶν Χριστιανῶν χωρὶς νὰ τοὺς παρακινήσουν οἱ Ἰουδαῖοι;